

வாழ்க்கையில் மிகவும் பாதிப்பை ஏற்படுத்துகிறது என்ற தம் எண்ணங்களை இக்கவிதைகளில் வெளியிட்டார் வெர்லேன். தம் இருபத்தைந்தாவது வயதில் அடுத்த தொகுப்பு: “Fêtes Galantes” இன்பக்கேளிக்கைகளைப் பற்றியது. அதே ஆண்டு இவர் மத்தீஸ்த் எனும் ஒரு பதினாறு வயதுப் பெண்ணின்மீது காதல் கொண்டார்; “அப்பெண் தாய்மையின் உறைவிடம், அவளே தம் வாழ்வின் விடிவெள்ளி” என்று நம்பினார். அச்சிறுபெண்ணை மணந்து கொண்டார் 1870ஆம் ஆண்டில். ஓராண்டு இல்லறம் இன்பமாகக் கழிந்தது. அப்போது அர்துயிர் ரேம்போ எனும் இளங்கவிஞரின் தொடர்பு வெர்லேனுக்கு ஏற்பட்டது. “சாத்தான் இளவயது அழகுதேவதையாக வந்தது போல்” என்று குறிப்பிடுவார் வெர்லேன்; அந்த ஆண்அழகனிடம் உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்தார். இள மனைவியை விட்டுவிட்டு வெர்லேன், ரேம்போவுடன் உல்லாசமாக, பெல்லியம், லண்டன், பிரிஸ்ஸல்ஸ் என ஊர்கள் பல சுற்றினார்; ஓரினச்சேர்க்கை உறவு, குடிப்பழக்கம் இவற்றில் இன்பங்கண்டார். 1873இல் பிரிஸ்ஸல்ஸில் இருக்கும்போது ரேம்போ, திரும்பிப்போகக் முயன்றார். ஆத்திரம் கொண்ட வெர்லேன் அவரை நோக்கி துப்பாக்கியால் இருமுறை சுட்டார். குறி தவறியது. கையில் சிறு காயத்துடன் தப்பினார் ரேம்போ.

வெர்லேனுக்கு இரண்டு ஆண்டுகள் சிறைவாசம். சிறை வாசத்தின்போது தம் தவறுகளையெல்லாம் உணர்ந்து மனம் மிக வருந்தினார்; கிறுத்துவமதத்தின்மேல் பற்று வைத்தார், ததட பாவ மன்னிப்பிற்காக.

1875இல் சிறையிலிருந்து வெளிவந்தார். இடைப்பட்ட காலத்தில் மனைவியும் குழந்தையும் இவரிடமிருந்து பிரிந்து வாழ நீதிமன்ற ஆணை பெற்று விட்டனர். வெர்லேன் நான்கு ஆண்டுக் காலம் நல்ல வழியில் வாழ்ந்தார்; 1880இல் Sagesse (சூளம்) என ஒரு கவிதைத் தொகுப்பு எழுதினார்.

அடிகளை 5, 7, 9, 11 அசைகள் உள்ள வரிகள்) பயன் படுத்தினார். இவருடைய மற்றொரு கொள்கை இது: “கவிதையின் பாடு பொருள் பளிச்சென்று கண்ணுக்குப் புலப்படுமாறு இருக்கக்கூடாது. மெல்லியதோர் துணி அல்லது இலேசான பளிமூட்டத்தினூடே காணும் காட்சி போல், மங்கியதோர் ஒளியில் இலேசாகப் புலப்பட வேண்டும்.”

ஒரு மொழியின் ஓசையின்பத்தை வேறு ஒரு மொழியில், அதே பொருளோடு பெயர்த்தல் மிகவும் அரிதாகையால் இவர் கவிதைகளை மொழியாக்கம் செய்வது மிகவும் கடினம்.

(Sagesse) ‘சூளம்’ எனும் தொகுப்பிலிருந்து ஒரு சிறு கவிதையின் தமிழ் வடிவம் இது :

கூரைக்கு மேலே வானம்
என்ன நீலம்! என்ன அமைதி!
கூரைக்கு மேலே ஒரு மரம்
தன் கிளையை ஊஞ்சலாட்டுகிறது.

வானில் காணும் ஒரு மணியின் நாதம்
கசமாக ஒலிக்கிறது
மரத்தில் காணும் ஒரு பறவை
தன் குறையைப் பாடுகிறது.

தெய்வமே, என் தெய்வமே அதுதான் வாழ்க்கை
எளிமையும், அமைதியுமாய்.
இதமான இவ்வோசை
நகரிலிருந்து வருகிறது.

நீ – ஆமாம் உன்னைத்தான் –
ஓயாமல் அழுதுகொண்டே இருக்கிறாயே!
நீ – என்னதான் செய்தாய்,
உன் இளமைய் பருவத்தை?

(Sagesse 6, III)

வேலை போய் விட்ட நிலையில் தம் தாயாருடன் வெர்லேன் வாழ்ந்தார்; குடிப்பழக்கம் மீண்டும் வந்தது. வறுமை வாட்டியது. இவர் தாய் 1886இல் இறந்துபோன பின் நிராதரவாக, குடிசையில், மிக்க வறுமையில் உழன்றார். அந்தக் காலகட்டத்தில் இளங்கவிஞர்கள் சிலர் இவருடைய கவிதைகளின் மேன்மையை உணர்ந்தனர். தம்பிடையே பணம் வசூல் செய்து இவருக்கு நிதி உதவியும் அளித்தனர்; லெக்கோந்த் தலில் க்கு அடுத்தபடியாகக் “கவிஞர்களின் மன்னர்” எனக் கொண்டாடினர். 1891 இல் ரேம்போ இறந்த செய்தி வந்தது. அப்போது வெர்லேன் எழுதினார்:

“இதை நான் துளியும் நம்ப மாட்டேன்
பாதிக்கடவுள்கள் மத்தியில் நீயே முழுக்கடவுள்.
நீ இல்லை எனச் சொல்பவர்கள் எல்லாம் பைத்தியக்காரர்கள்.
நீ இறப்பதாவது. மலை போன்ற என் பாலத்தின் ஓளிரும் முழு உருவே!
என்வாழ்வில் நீ வாழ்கிறாய்”.

இறுதிப் பத்து ஆண்டுகள் துன்பத்தின் உச்ச கட்டம். அடிக்கடி மருத்துவமனையில் சேர்க்கப்பட்டார். குடிப்பழக்கம் விடவில்லை – 1896 இல் தம் ஐம்பத்திரண்டாவது வயதில் இவரது பரிதாபகரமான வாழ்க்கை முடிவுக்கு வந்தது.

தம் துன்பமிகு வாழ்க்கை பற்றி வெர்லேன் எழுதுகிறார்:
“இன்பம் என்னுடன் கைகோத்து நடந்து வந்தது.
ஆனால் விதிக்கு ஏது ஒய்வு?
பழத்தின் உள்ளே வண்டின் துளைப்பு
கனவிற்குள்ளே விழிப்பு
காதலுக்குள்ளே குற்ற உணர்வு”.

தம்முடைய “Art Poétique” எனும் நூலில் இசையே கவிதை என்பார் வெர்லேன் – “இசையின்பமும், ஓசை இன்பமும் தான் கவிதைக்கு முக்கியம்; மற்றவை அனைத்தும் அப்பறம்தான்”. சிறு சிறு கவிதை வரிகளையே இவர் விரும்பினார். தம் கவிதைகளில் ஒற்றைப்படை அசை

17.2. புரியாத புதிர்: அர்துயிர் ரேம்போ (Arthur Rimbaud) 1854–1891

வாழ்க்கைக் குறிப்பு

ஓர் எளிய குடியானவப் பெண்ணுக்கும், ஓர் இராணுவ வீரருக்கும் 1854 இல் பிறந்தார் அர்துயிர் ரேம்போ; கல்வியறி சிறந்த மாணாக்கராகத் திகழ்ந்தார்; மாணவப் பருவத்தில் லத்தீன் மொழியில் கவிதை எழுதும் ஆற்றல் பெற்றிருந்தார். ரேம்போவின் ஆசிரியர் அவரைப் பாராட்டி ஊக்குவித்தார். இருப்பினும் ரேம்போ பட்டம் பெற வேண்டிய தேர்வினை எழுதாமல் தவிர்த்தார்; தம் பதினைந்தாவது வயதில் பாரீசுக்குச் செல்ல ரயில் ஏறினார்; பயணச்சீட்டு இல்லாமல் பயணம் செய்தற்காகச் சிறையிலடைக்கப்பட்டார். இவருடைய ஆசிரியர் வந்து இவரை விடுவித்து அழைத்துச் சென்றார். தம் பதினேழாவது வயதில், ரேம்போ வெர்லேனுக்குத் தம் கவிதைகளை அனுப்பி வைத்தார். பத்து வயது மூத்தவரான வெர்லேன் அவரைப் பாரீசுக்கு வரவழைத்தார். இரு கவிஞர்களுக்குமிடையே ஓரினச் சேர்க்கை உறவு ஏற்பட்டது. அந்த உறவில் ஆஷிஷ், ஆப்சின்னத் போன்ற போதைப் பொருள்களின் ஆதிக்கம் அதிகம். ஒருமுறை ரேம்போ, வெர்லேனை கத்தியால் குத்தி காயப்படுத்தினார். உறவு முறியவில்லை. சில மாதங்கள் கழித்து இருவரும் பெல்லியம், இங்கிலாந்து ஆகிய நாடுகளுக்கு உல்லாசப் பயணம் சென்றனர் (வெர்லேன் பற்றி முந்தைய அத்தியாயத்தைப் பார்க்கவும்). 1873இல் வெர்லேன் ரேம்போவை நோக்கித் துப்பாக்கியால் சுட்டு இரண்டு ஆண்டு சிறைவாசம் அனுபவித்தார். அந்த இரண்டு ஆண்டுகளும் (1873–75) ரேம்போ பல ஐரோப்பிய நாடுகளில் சுற்றித் திரிந்தார். 1875 வெர்லேன் சிறையிலிருந்து வெளியே வந்தார். இரு கவிஞர்களும் மீண்டும் கூடினர். இதுவே இறுதிச் சந்திப்பு. விரைவில் பிரிந்தனர்.

1875இல் ரேம்போ டச்சப் படையில் போர் வீரனாகச் சேர்ந்தார்; கமத்திரா, ஜாவா தீவுகளில் நடந்த மக்கள் எழுச்சிகளை ஒடுக்கப் போர் வீரராக வந்தார்; ஆனால் அதில் விருப்பமின்றிப் பட்டாளத்தை விட்டுத்

அடிகளை (5, 7, 9, 11 அசைகள் உள்ள வரிகள்) பயன் படுத்தினார். இவருடைய மற்றொரு கொள்கை இது: “கவிதையின் பாடு பொருள் பளிச்சென்று கண்ணுக்குப் புலப்படமாறு இருக்கக்கூடாது. மெல்லியதோர் துணி அல்லது இலேசான பனிமூட்டத்தினூடே காணும் காட்சி போல், மங்கியதோர் ஒளியில் இலேசாகப் புலப்பட வேண்டும்.”

ஒரு மொழியின் ஒசையின்பத்தை வேறு ஒரு மொழியில், அதே பொருளோடு பெயர்த்தல் மிகவும் அரிதாகையால் இவர் கவிதைகளை மொழியாக்கம் செய்வது மிகவும் கடினம்.

(Sagesse) ‘ஞானம்’ எனும் தொகுப்பிலிருந்து ஒரு சிறு கவிதையின் தமிழ் வடிவம் இது :

கூரைக்கு மேலே வானம்
என்ன நிலம்! என்ன அமைதி!
கூரைக்கு மேலே ஒரு மரம்
தன் கிளையை ஊஞ்சலாட்டுகிறது.

வானில் காணும் ஒரு மணியின் நாதம்
கசமாக ஒலிக்கிறது
மரத்தில் காணும் ஒரு பறவை
தன் குறையைப் பாடுகிறது.

தெய்வமே, என் தெய்வமே அதுதான் வாழ்க்கை
என்மையும், அமைதியுமாய்,
இதமான இவ்வோசை
நகரிலிருந்து வருகிறது.

நீ – ஆமாம் உன்னத்தான் –
ஒயாமல் அழுதுகொண்டே இருக்கிறாயே!
நீ – என்னதான் செய்தாய்,
உன் இளமைப் பருவத்தை?

(Sagesse 6, III)

;தப்பியோடினார்; 1877இலிருந்து 1880வரை, ஜெர்மனி, ஸ்வீடன், டென்மார்க், இத்தாலி, சைப்ரஸ் என்ற பல நாடுகளில் சுற்றினார். பிறகு ஆப்ரிக்க நாட்டுக்குப் பயணமானார். தீவிரமாக வியாபாரத்தில் ஈடுபட்டார். அப்பண்டங்கள் காபிக்கொட்டை, தந்தம், கஸ்தூரி, தங்கம் எனப்பல, ரேம்போ முழங்காலில் புறநோய்கண்டு தாய்நாடு திரும்பினார். வலக்கால் துண்டிக்கப்பட வேண்டியதாயிற்று. மர்சேய் எனும் நகரில் மருத்துவமனையில் தம் முப்பத்தேழாவது வயதில் 1891 இல் இறந்தார் ரேம்போ.

17.2.1. படைப்புகள்

தம் பதினேழாவது வயதில் கவிதை எழுதத் தொடங்கினார் ரேம்போ; 21 வயதுக்குப்பின் எதுவுமே எழுதவில்லை. இந்த நான்கு ஆண்டுகளில் இவர் எழுதியது கொஞ்சம்தான். அதுவும் தமது ஆயுட்காலத்தில் இவர் வெளியிட்டது ஒரே ஒரு நூல் தான்: Une Saison en enfer “நரகத்தில் சில காலம்” என்பது இதன் பொருள். வெர்லேன் துப்பாக்கிச் சூட்டிலிருந்து தப்பியபிறகு எழுதிய இந்த நூலிலும் ஒரே ஒரு பிரதியை மட்டும் சிறையில் இருந்த வெர்லேனுக்கு அனுப்பி வைத்தார். அச்சான மற்ற அனைத்துப் பிரதிகளும் உரிய பணம் கட்டப்படாததால் வெளியீட்டாளர்களிடமே கட்டுக்கடடாக கிடந்தன. இவர் மரணத்துக்குப் பின் அவை கண்டுபிடிக்கப்பட்டன.

ரேம்போவினுடைய ஆரம்பகாலக் கவிதைகள், பர்னாக் கவிஞர்கள் பாணியிலேயே குறியீட்டுக் கவிதைகளாய் அமைந்தவை. அவற்றில் உலகத்தில் அனைத்தையும் மாற்றியமைக்க வேண்டும் என்கிற இவருடைய எண்ணங்களே காணப்படும்.

1871இல் இவர் எழுதியது “Le Bateau ivre” (குடியமக்கத்தில் தள்ளாடும் ஓடம்). வெர்லேனைச் சந்திப்பதற்கு முன்பாக ரேம்போ அவருக்கு எழுதி அனுப்பியது.

1873 – Une Saison en enfer நரகத்தில் சில காலம்

1874 – “Illuminations” ஒளி மிகுந்த வண்ணக் காட்சிகள்

17.2. புரியாத புதிர்: அர்துயிர் ரேம்போ (Arthur Rimbaud) 1854–1891

வாழ்க்கைக் குறிப்பு

ஓர் எளிய குடியானவப் பெண்ணுக்கும், ஓர் இராணுவ வீரருக்கும் 1854 இல் பிறந்தார் அர்துயிர் ரேம்போ; கல்வியிற் சிறந்த மாணாக்கராகத் திகழ்ந்தார்; மாணவப் பருவத்தில் லத்தீன் மொழியில் கவிதை எழுதும் ஆற்றல் பெற்றிருந்தார். ரேம்போவின் ஆசிரியர் அவரைப் பாராட்டி ஊக்குவித்தார். இருப்பினும் ரேம்போ பட்டம் பெற வேண்டிய தேர்வினை எழுதாமல் தவிர்த்தார்; தம் பதினைந்தாவது வயதில் பாரீசுக்குச் செல்ல ரயில் ஏறினார்; பயணச்சீட்டு இல்லாமல் பயணம் செய்ததற்காகச் சிறையிலடைக்கப்பட்டார். இவருடைய ஆசிரியர் வந்து இவரை விடுவித்து அழைத்துச் சென்றார். தம் பதினேழாவது வயதில், ரேம்போ வெர்லேனுக்குத் தம் கவிதைகளை அனுப்பி வைத்தார். பத்து வயது மூத்தவரான வெர்லேன் அவரைப் பாரீசுக்கு வரவழைத்தார். இரு கவிஞர்களுக்குமிடையே ஓரளவுச் சேர்க்கை உறவு ஏற்பட்டது. அந்த உறவில் ஆஷிஷ், ஆப்சின்னத் போன்ற போதைப் பொருள்களின் ஆதிக்கம் அதிகம். ஒருமுறை ரேம்போ, வெர்லேனை கத்தியால் குத்தி காயப்படுத்தினார். உறவு முறியலில்லை. சில மாதங்கள் கழித்து இருவரும் பெல்ஜியம், இங்கிலாந்து ஆகிய நாடுகளுக்கு உல்லாசப் பயணம் சென்றனர் (வெர்லேன் பற்றி முந்தைய அத்தியாயத்தைப் பார்க்கவும்). 1873இல் வெர்லேன் ரேம்போவை நோக்கித் துப்பாக்கியால் சுட்டு இரண்டு ஆண்டு சிறைவாசம் அனுபவித்தார். அந்த இரண்டு ஆண்டுகளும் (1873–75) ரேம்போ பல ஐரோப்பிய நாடுகளில் சுற்றித் திரிந்தார். 1875 வெர்லேன் சிறையிலிருந்து வெளியே வந்தார். இரு கவிஞர்களும் மீண்டும் கூடினர். இதுவே இறுதிச் சந்திப்பு. விரைவில் பிரிந்தனர்.

1875இல் ரேம்போ டச்சுப் படையில் போர் வீரனாகச் சேர்ந்தார்; சுமத்திரா, ஜாவா தீவுகளில் நடந்த மக்கள் எழுச்சிகளை ஒடுக்கப் போர் வீரராக வந்தார்; ஆனால் அதில் விருப்பமின்றிப் பட்டாளத்தை விட்டுத்

ரேம்போ கவிதை எழுதுவதை அறவே விட்டபின் அவருக்குப் புகழ் தேடிவந்தது, சில நண்பர்கள் வாயிலாக. வெர்லேன் 1883இல் ஒரு திறனாய்வுக் கட்டுரையில், ரேம்போவினுடைய கவித்துவத்தைப் பாராட்டி, “இப்படிச் சில கவிஞர்கள் சாபத்தைச் சுமந்தவர்களாக (Les poètes maudits) இருக்கிறார்கள்” என்று சுட்டிக் காட்டியிருந்தார். ஒரு நண்பர் மூலம் இந்தப் பாராட்டு ரேம்போவுக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டது. ஆனால் அவர் இதைக் கண்டு கொள்ளவே இல்லை. மேலும் தம் கவிதைகளையே “சிறுபிள்ளைத்தனமான கிறுக்கல்கள்” என்றே அவர் குறிப்பிட்டார்.

17.2.2 ரேம்போ கவிதையில் காணும் கருத்துகள்

உலகில் எல்லாக் கட்டுப்பாடுகளையும், எல்லாவிதமான அமைப்புகளையும் உடைத்தெறிய வேண்டும்; சமுதாய மட்டத்தில் நடுத்தர வர்க்கத்தினரின் பணத்தாசை, போலிகௌரவம், ஒழுக்கத் தூய்மை கொண்டவர்களாக பலர் போடும் வேஷம், இவை களையப்பட வேண்டும். இயேசு கிறிஸ்து, அம்மடத்துச் சாபியார்கள் சடங்குகள் எல்லாம் வெறுக்கத் தக்கவை. பெண்களைத் தாழ்த்தியது கிறித்துவமதந்தான். சமுதாயத்தை மேலெழுந்தவாரியாகத் திருத்த முடியாது. அடிப்படையில் அனைத்தையும் உடைத்தெறிய வேண்டும்.

“ஒவ்வொருவரிடமும் இரண்டு “நான்” இருக்கின்றன. ஒன்று வெளிப்படையானது; நமக்குத் தெரிந்தது. மற்றொரு “நான்” ஆழமாக நம் உள்ளே புதைந்து கிடக்கிறது. அதுதான் நம் கனவுகளை இயக்குகிறது. இதைத்தான் நாம் வெளிக்கொணர வேண்டும். இதற்குத்தான் நம் புலன்களின் போக்குகளை முற்றிலுமாகத் தகர்த்தெறிய வேண்டும். அப்போதுதான் “மயக்கநிலைக் காட்சிகள்” தோன்றும் (Hallucinations). அவற்றைக் காணத் தேவையான “திருஷ்டியை” (Voyant) நாம் ஒவ்வொரு வரும் பெறவேண்டும்.

“இத்தகைய காட்சிகளை வருணிப்பதற்கு சாதாரணக் கவிதைகள் தகுதியற்றவை. ‘புரியும்படி இருக்கவேண்டும்’ ‘நம்பகத்தன்மை’ ‘யாப்பு விதிகள்’ ஆகிய சிந்தனைகளை விட்டொழிக்க வேண்டும். கவிதைக்குப்

புதுமொழி தேவை அதற்கு ஒலி ஒன்றே பிரதானம். எழுத்துக்களுக்குப் புதுப்புது வண்ணம் பூசவேண்டும். சொற்கள் புதுவகையில் ஒன்றின் அருகில் ஒன்று வந்து சேர்ந்து புதுக்காட்சிகளையும், புதியதோர் உலகையும் நமக்குக் காட்டும்”

மேற்கூறியவை ரேம்போவின் கருத்துக்கள். இருபதாம் நூற்றாண்டு மீநடப்பியல் கவிஞர்கள் (surrealists) இக்கருத்துக்களை அடியொட்டித் தம் கொள்கைகளை வகுத்துக்கொண்டு ரேம்போவைத் தம் ஆசானாகக் கொள்வார்கள்.

இவ்வாறெல்லாம் கவிதை உலகை மாற்றி, கவிதைவழியே எது சாகவதமோ அதைக் (Absolu) காணமுயன்ற ரேம்போ, திடீரென்று தம் இருபத்தோராவது வயதுக்குப்பிறகு எதுவுமே எழுதாமல் விடுத்து, கவிதை என்பதெல்லாம் வெறும் கிறுக்கல்கள் என்று தள்ளி, வெளிநாடு சென்று, உலகியல் ரீதியாகப் பலவித வியாபாரங்கள் செய்து, கவிதைப்பக்கம் திருப்பிப் பாராமலேயே தம் வாழ்க்கையை இறுதி வரை கழித்ததுதான் திறனாய்வாளர்களுக்கும் புரியாத புதிராக இருந்து வருகிறது.

17.3. ஸ்தேபான் மல்லார்மே (Stéphane Mallarmé) 1842–1898 “திக்குத்தெரியாத காட்டில்”

வாழ்க்கைக்குறிப்பு

பாரீஸ் நகரில் 1842இல் பிறந்தார் மல்லார்மே; தம் பதினெட்டாவது வயதில் கல்லூரிப் பட்டம் பெற்று உடனே இங்கிலாந்து சென்று ஆங்கிலமொழி கற்றார். 1863 முதல் ஆங்கிலப் பேராசிரியராக இருந்து இறுதியில் (1871) பாரீஸ் வந்துசேர்ந்தார். அங்கும் ஆங்கிலப் பேராசிரியர் பணிதான். ஓய்வு நேரங்களில் கவிதை எழுதத் தொடங்கினார் மல்லார்மே. 1880 முதல் இவருடைய இல்லத்தில் பல கவிஞர்கள் குழுமி இலக்கியம் பற்றி விவாதிப்பர். இவை “செவ்வாய்க்கிழமை மாலைக் கூட்டங்கள்” என பிரசித்தி அடைந்தன. இவருடைய கவித்தின் வெளியுலகுக்குத் தெரிந்தபோது இவருக்கு வயது நாற்பத்திரண்டு. இவரைப் பிரபலத்துக்குக்

1876இல் இவர் வெளியிட்டது “L’après - Midi d’un Faune” எனும் கவிதை – “ஒரு மாயமானின் பிற்பகல் பொழுது” என்பது பொருள். ஒரு மாயமான மரக்கிளைகள் இலைகளினூடே தான் கண்ட சில வனதேவதைகளின்மேல் காத்தல் கொள்கிறது. ஆனால் அது நிறைவேறாக் காதல். கற்பனை மற்றும் கவிதையின் உதவிகொண்டு அக் கனவுக் காட்சியை நீட்டித்துத் திருப்தியடைகிறது அம்மான். இக்கவிதையில் நீர்நிலை கண்ணாடியாகச் செயல்பட்டுத் தீமைகளைப் பிரதிபலிக்கிறது. உடல் உணர்ச்சிகளின் தாக்கத்தை உணர்த்துவது இக்கவிதை. உலகைப் பாயு கவிஞன் அதன்பின் மௌனத்தில் நிலைத்து விட்டதற்கு இது குறியீடு என்பர் திறனாய்வாளர். Claude DEBUSSY எனும் இசையமைப்பாளர் இக்கவிதைக்கு இசைவடிவம் கொடுத்து மேடையேற்றியுள்ளார்.

17.3.2. மல்லார்மேயின் கவிதைக் கோட்பாடுகள்

பொதலேரைப் போலவே மல்லார்மேயும் கூறுவார், “கவிதை என்பது இவ்வுலகக் கீழ்மையிலிருந்து விடுபட்டு ஓர் ஆதர்ச நிலையை நோக்கி எழுவது” என்று. எட்டாத தூரத்தில் இருக்கும் அந்த ஆதர்ச நிலையின் குறியீடுதான் வானம். மல்லார்மேயின் கவிதைகளில் வானம் (azur) எனும் சொல் அதிகம் வரும். “எட்டாத அதை எட்டுவதற்கு மரணம்தான் வழி. ஆகவே மரணத்தைக் கண்டு அஞ்ச வேண்டியது இல்லை.”

“தெய்வம் இல்லை, எல்லாமே மாயை சூனியம்தான். ஆனால் இந்த சூனியத்திலும் ஓர் ஆழகு இருக்கிறது”. ஆகவே மல்லார்மே இந்த சூனியத்தைப் புகழ்ந்து பாடுவார், அதனுடைய எல்லாக் குறியீடுகளிலும்: அதாவது, மரணம் வெறுமை, மௌனம் வெண்மைநிறம், எதுவும் எழுதப் படாத காகிதம் என்பவல்.

கவிதைக்கு ஏற்ற மொழி சாதாரண மக்கள் பயன்பாட்டில் இருக்கும் மொழியாக இருக்கக்கூடாது. அகராதியில் இருக்கும் சில ஆழ்வு சொற்களைத் தேடி எடுத்து, அவற்றின் ஒசையின்பத்திற்காகவே

கொண்டு வந்தவர்கள் இவருடைய இளஞ் சீடர்களான Valéry, André Gide போன்றவர்கள். கவிஞர்கள் உலகரீதியான புகழ் செல்வாக்கு போன்றவை பெற்றுத் திகழக்கூடாது எனும் கருத்துக்கொண்டவர் மல்லார்மே. இவர் 1898இல் திடீரென மரணம் அடைந்தார்.

17.3.1. படைப்புகள்

தம் பத்தொன்பதாவது வயதில் மல்லார்மே பொதலேர் எழுதிய “தீயவையில் பூத்த மலர்கள்” எனும் கவிதைக் கொத்தைப் படித்தபோது கவிதையில் இவருக்கு நாட்டம் ஏற்பட்டது. இவருடைய தொடக்ககாலக் கவிதைகளில் பொதலேருடைய தாக்கம் காணப்படும்.

பிறகு இவருடைய கவிதைகளில் லெக்கோந்த் த லீல் தாக்கம் இருந்தது. பர்னாசு கவிதைகளின் அப்படிக்கற்ற இறுக்கமான கட்டமைப்பு இவருக்கு மிகவும் பிடிக்கும். தொடர்ந்து பத்திரிகைகளில் இவருடைய கவிதைகள் வெளிவந்தன.

1871இல் இவர் வெளியிட்டது Hérodiade எனும் நீள் கவிதை. இது பைபிளில் வரும் ஒரு கதையை ஆதாரமாகக் கொண்டது. “சலோமே எனும் இளம்பெண் மன்னர் Hérode அவையில் நடனமாடி, சன்மானமாக Saint Jean Baptiste என்பவரின் தலையைக் கேட்கிறாள்; முழுத் தூய்மையுடன் இருக்க விரும்பி இவ்வுலக வாழ்க்கையைத் துறக்கிறாள்; ஈவிரக்கமற்ற விதியின் கொடுமைக்கு ஆளாகிறாள்; காப்பாற்றப்பட்ட தன் கண்ணித் தன்மையைக் கண்ணாடியில் காண்கிறாள். அதில் மாகம், களங்கமும் நிழலாடுகின்றன”. மல்லார்மே கவிதைகளில் கண்ணாடி குறியீடு அதிகம் வரும். அவை பிரதிபலிப்பது நிஜ உருவங்களை அல்ல. சில நிழல்களையும், ஒளிக்கீற்றுகளையும்தான். யாருக்கும் எட்டாத உயரத்தில் மேனி சில்லிட்டு உறைந்துபோய் நிற்கிறது தூய்மையான அழகு. இப்பரிசுத்தத்தைக் குலைத்துவிடுமோ பாலும் விதி? கவிஞனுக்கு எட்டாத ஒரு செளந்தர்யத்தின் குறியீடாகக் கொள்வர் இக் கவிதையை.

பயன்படுத்துவார் மல்லார்மே. சொற்களும் அவற்றின் சேர்க்கையும் பாமர மக்களுக்குப் புரியாதவையாக இருக்க வேண்டும். அப்போதுதான் கவிதையின் மர்மம் காக்கப்படும்.

மல்லார்மே கூறுவார்: “புனிதமான எதுவும், தொடர்ந்து அதன் புனித்தன்மை காக்கப்படவேண்டுமானால், ஒரு மர்மப் போர்வையால் மூடப்பட்டதாக இருக்க வேண்டும். மதங்கள் இரகசியத்துள் ஒளிந்து கொண்டுவிடுகின்றன. நுண்கலைகளிலும் இந்தநிலை காணப்படுகின்றது. ஆனால் மிகவும் அவசியமான இந்த நியதி ஒரே ஒருகலைக்கு மாத்திரம் – அதுவும் கலைகளுக்கெல்லாம் மிகப்பெரிய கலையாக விளங்கும் கவிதைக்கலைக்கு மாத்திரம் ஏன் மறுக்கப்படவேண்டும்? தெருவில், போவோர் வருவோர் எல்லாம் அப்படி காலணியைக் கூடக் கழற்றாமல் ஒரு காவியத்துள் அடிவைத்து நுழைந்து விடுகின்றனரே! முதற்கவிஞன் தோன்றிய காலந்தொட்டு இன்றுவரை, இதுபோன்ற வீணாக்களைத் தடுத்து நிறுத்த மாசுபடாத ஒரு தூய மொழி – தகுதியற்றவர்கள் கண்களைக் குருடாக்கும் தன்மையுள்ள கடினமான சூத்திர இலக்கணத்தைக் கொண்டதொரு மொழி – ஏன் கண்டுபிடிக்கப்படவில்லை என்பதே கேள்வி.” (பன்னடைத்தமிழுக்கு சங்கப்படல்களுக்கு இவ்வாற்றல் இன்றும் இருக்கிறதே என்று சொல்லத் தோன்றுகிறது.)

17.3.3. கண்ணாழ்ச்சி

“புலப்படாதிருக்கும் தன்மை கவிதையின் தூய்மைக்கு மிகவும் அவசியமானது. காரணம், கவிதையின் தத்துவம் ஓர் இரகசியமான மர்மம். கவிதையென்றால் வருணனைகள் அல்ல, கருத்துக் குவியல்கள் அல்ல; கவிதை எதையும் குறியீடாகக் கட்ட வேண்டும். ஒரு பொருளின் பெயரை ஒழித்து, அப்பொருள் நம்மிடையே தோற்றுவிக்கும் உணர்வுகளை, அல்லது அப்பொருள் இல்லாமை நம்மிடம் தோற்று-விக்கும் வெறுமையை—ஏமாற்றத்தைக் – குறிக்க வேண்டும்” என்று மல்லார்மே கூறுவார்.

மல்லார்மே கூற்றுப்படி “கவிதை ஒரு மர்மப்பூதிர். அதன் சாவியைத் தேடி எடுக்க வேண்டியது வாசகர்களின் வேலை.” சாவியைத் தேடிக் கண்டுபிடிக்கப் பொறுமையும், பக்குவமும், அதிர்ஷ்டமும் தேவை. இவை உடையவர்களுக்கே கவிதை இன்பம் தரும். குறியீட்டுக் கவிஞர்களுக்குள்ளே மிகச் சிறந்தவராகக் கருதப்படும் மல்லார்மே இருபதாம் நூற்றாண்டின் வலேரி VALERY போன்ற பல கவிஞர்களுக்கு முன்னோடியாகத் திகழ்கிறார்.

✻ ✻ ✻

VERLAINE

RIMBAUD

18

கடந்து வந்த பாதையும் தொடர வேண்டிய பாட்டையும்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் முற்பாதியில் கவிதை கவிஞர்களின் சொந்த இன்பதுன்ப அனுபவங்களுக்கு வடிவகாலாய் அமைந்தது. அதன்பின் கவிதை கவிதைக்காகவேயன்றி, யாருடைய சொந்த புலம்பலுக்காகவும் அன்று எனும் கொள்கையில், வடிவில் சிறுத்து, யாப்பு விதிகளினின்று வடிவாமல், மிருகங்களையும் இயற்கைக் காட்சிகளையும் படம்பிடித்துக் காட்டியது. அடுத்து, “கவிதைக்கு உட்பொருள் வேண்டும், இயற்கையையும் உலகத்தையும் குறியீடுகளால் இணைக்கவேண்டும்” எனும் கருத்து உருவானது. பிறகு “இக்குறியீடுகள் வெளிப்படையாக சொல்லப்படக்கூடாது; வாசகர்கள் மிகவும் கவிதையில் முயன்று ஆழ்ந்து உணர்ந்து கொள்ளும் வகையில் மறைக்கப்பட வேண்டும்” என்ற கொள்கையில் கவிதைகள் பாடப்பட்டன. கவிதையில் இசைக்கும், சொற்களின் ஒசையின்பத்துக்கும் முக்கியத்துவம் அளிக்கப்